

இந்த உடம்பு எனக்குப் பிபிக்கலேலலை இதை ஆரூக்காவது குடும்பங்கோ என்று சொல்லிக் கழட்டி எறிவது போல, "அம்மா எனக்கு அவரைப் பிபிக்கலேலலை. நான் தனிய வாழப் போறன்." என்று துள்ளிச் சொன்ன போது கோமதிக்குத் தடுக்கி வாரிப் போட்டது.

"என்ன நீ விளையாடறியே..? அதென்ன பிபிக்கலேலலை எண்டிறதும் அவரை விட்டிட்டுத் தனிய வாழப் போறன் எண்டிறதும்..! எனக்கு ஒண்டுமா விளங்கலேலலை. உனக்கென்ன பதைத்தியம் கியித்தியம் பிபிச்சிட்டதுதே?" கோமதி அதிர்ச்சியும், ஆச்சரியமும் கத்தினாள்.

"இல்லலை அம்மா. எனக்குப் பதைத்தியமும் இல்லலை. கியித்தியமும் இல்லலை. அவரோடலை வாழத்தான் பிபிக்கலேலலை." துள்ளிச் சற்று எரிச்சலுடன் கீச்சிட்டாள்.

'என்ன கிரகசாரமடா இது! ஐந்து கிலோமீற்றர் துரத்திலை இருக்கிற ஹனோபர் வரை போய் தில்லையம் பலத்தார் நல்ல சாதத்திரி எண்டு எல்லாரும் சொல்லுகினம் எண்டு அவரட்டைச் சாதக்கத்தை காட்டி பொருத்தம் பார்த்து, பிறகு ஐயரிட்டைப் போய் நாள், நட்சத்திரம் எல்லாம் பார்த்துத்தானே எல்லாம் செய்தது. பிறகென் இப்பிடி நடக்குது.' கோமதிக்குழம்பினாள். ஊர்கட்டி, உறவுகளுக்கல்லாம் சொல்லி, உலகின் அந்த அந்தத்திலிருந்து இந்த அந்தம் வரை பார்த்துப் பார்த்து ஈமெயிலாய் அனுப்பி, ரலெப்போனாய் அடித்து, கடிதங்களாய் எழுதி தம்பட்டம் அடித்து, ஹோல் எடுத்து மணவறை போட்டு, இல்லாத அருந்ததி பார்த்து எல்லாரும் வாழ்த்தத்தானே திருமணம் நடந்தது. ஐந்து மாதங்கள் கட்ட சரியாக நகரவில்லை. அதற்கிடையில் இவளுக்கு என்ன வந்தது. ஏன் இப்பிடி அதிரடி முடிவெடுத்தாள்? கோமதிக்குத் தலையில் இடி விழுந்தது போல இருந்தது.

"நீ கெட்டிக்காரி. மோளுக்கு நல்ல ஒரு பெடியனாப் பார்த்துக் கட்டிக் குடுத்துப் போட்டாய். ஜேர்மனியிலை இப்பிடிப் பிச்ச, நல்ல குடும்பத்து மாப்பிளை கிடக்கிறதெண்டால் லசீலலை. நீ கெட்டிக்காரிதான். இனியென்ன! உனக்கு ஒரு பெரிய பாரம் குறையைச் சமாதிரித்தான்." ஏதாவது விழாக்களிலோ அல்லது கடதைத் தரூக்களிலோ யாராவது தெரிந்த தமிழ்ப் பெண்களைச் சந்திக்கும் போது அவர்கள் இப்பிடித்தான் சொல்லி கோமதியின் மனதைக் குளிரவைப்பார்கள்.

'நல்லாத்தான் இப்பப் பாரம் குறையைச் சிருக்கு. இவள் என்றை தலையிலை பாறாங்கல்லை எல்லோ தடுக்கிப் போட்டிருக்கிறாள்.' கோமதியின் மனசு முணுமுணுத்தது.

துள்ளியோ ஒரு கவலையுமில்லாமல் சீடீஸ்ராண்ட்டில் இருந்து சீடீ ஒன்றை எடுத்துப் போட்டு, பாட்டை ஓடவிட்டிட்டு இடும்பை வளத்தை வளத்து ஆடிக் கொண்டிருந்தாள்.

கோமதிக் கு அவளின் இந்த அலட்டிக் கொள்ளாத தன்மை எரிச்சலையே தந்தது.

கோமதியும் அந்த நாட்களில் ஆடினவள்தான். ஆனால் அது பரதநாட்டியம். அதுவும் அவளின் கழுத்தில் எப்போதாவது ஏறியதோ அன்று வரகைக்குந்தான். அதற்குப் பிறகு எல்லாவற்றிற்கும் முற்றுப்புள்ளி வகைகப்பட்டு விட்டது.

அவளும் அந்த நாட்களில் வீட்டில் சில சமயங்களில் ஆடவணேட்டும் போல ஆசை வரும். இனி ஆட முடியாதென்னும் போது அழுகையும் வரும். ஆடவணேட்டும் போல காலும், கையும் பரபரக்கும் போதெல்லாம் "நீ ஆடாது எனக்குப் பிடிக் கேல்லை" என்று அவள் கணவன் அதுதான் துளசியின் அப்பா மதுவிரவன் றேசொன்ன வார்த்தைகள் நினவைகளில் ஒலிக்க, அப்படியே கண்கள் பனிக்க கோமதி தன்னகைக் கட்டிப் போட்டு விடுவாள்.

பரதநாட்டியம் மட்டுமே! இப்படி எத்தனை விடயங்கள் திருமண பந்தத்தில் உருவழிந்து போய் விட்டன. அதற்காக இந்த இருபத்தாறு வருடத்தில் ஒரு காலும் அவள் தன் கணவனை விட்டிருப்போக வணேட்டும் என்று நினதைத்தில்லையே!

ஆனால் ஐந்தே ஐந்து மாதத்தில், அவள் பத்து மாதங்கள் சும்ன்து பற்றை அவள் மகள் துளசி வந்து, வணேடிக் கொடுத்த பொம்மையை வணேட்டாம் என்று சொல்வது போல கணவனை வணேட்டாம் என்கிறாளே! என்ன செய்வதென்று திரியாமல் கோமதி கும்பினாள்.

இந்தக் காலப் பிள்ளைகளிடம் எதையும் அலட்சியமாக எடுத்துக் கொள்ளும் தன்மையும், எதையும் தபிக்கி எறிந்து பசும் தன்மையும் சற்று மிகையாகவதோன் உள்ளன. அதுவும் புலம் பெயர்ந்தவர்களின் பிள்ளைகள், ஒரு விதமான இரட்டைக் கலாச்சாரத்துக்குள் அகப்பட்டு, அவர்களை அழகுத்தும் மனஉளைச்சல் காரணமாகவோ அல்லது எதிலும் முழுமையாக ஓட்ட முடியாத இயலாமலை காரணமாகவோ தமக்குத் தான் எல்லாம் திரியும் என்பது போல பற்றோருடன் முட்டி, மோதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு கோமதியின் மகளும் விதிவிலக் கானவளல்ல.

இரவர்களில் பிறந்தநாள் விழாக்களுக்கோ, அல்லது வேறு விழாக்களுக்கோ, அல்லது பிஸ்கோவாக்கோ சிலை அனுமதிமறுக்கப்பட்டும் போது துளசியின் முட்டி மோதல்களையும், வாக்குவாதங்களையும் சட்டை செய்வாதவள் போல் கோமதி நடித்திருந்தாலும், இந்த ஜேர்மனிய வாழ்வில் அது எத்தகையதொரு பாதிப்பை துளசியிடம் ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பதை அவள் உணராமலில்லை. அதனால் சமயம் வரும் போதெல்லாம் துளசியை தன்னுடன் அழைத்து, அன்பால் அணைத்து, ஆறுதலான வார்த்தைகளால் அறிவுரை சொல்லுவாள். அது துளசியின் ஆதங்கங்களை முற்றாகச் சமாதானப் படுத்துவதில்லை என்பது கோமதிக் குத் திரிந்தாலும் கோமதியாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாமலே இருந்தது.

கோமதியும் பண்தானே. அவளும் இந்தக் கலாச்சாரம், பண்பாடு என்ற போர்வைகளுக்குள் மிச்சடங்கி முக்குளித்தவள்தானே. ஆனாலும் "இந்தக் கலாச்சாரம், பண்பாடு எல்லாம் உனக்குத் தேவையில்லை. நீ ஐரோப்பியக் கலாச்சாரத்துடன் வாழ்" என்று தன் பண்ணைிடம் சொல்ல, மற்றைய சாதாரண பண்கள் போலவே கோமதிக் கும் மனம் துணியவில்லை.

என்னதான் புதுமனை, புரட்சி என்று பச்சினாலும், எழுதினாலும் தமது குடும்பம் என்று வரும் போது, 'என் பணை இந்தக் கலாச்சாரம், பண்பாடுகளிலிருந்து நழுவி விடக் கூடாதே' என்ற முனைப்போடுதான் பணைகளைப் பற்றி பலர் நடந்து கொள்வார்கள். இந்த நிலையில் தானுண்டு, தன் குடும்பமுண்டு என்றும், சமீகம் என்ன சொல்லும் என்று பயந்தும் வாழும் கோமதியின் நிலைபற்றிச் சொல்லவே தேவையில்லை.

கோமதி கூட ஒரு இரண்டும் கட்டான் மனநிலையில் போராடுபவள்தான். படித்த, உலகம் தெரிந்த அவள் மனதுக்கும், நான் ஆணை என்ற திமிர்த்தனம் சற்றும் குறையாத கணவனுடனான அவள் வாழ்வுக்கும் இடையில் அவள் நிறையவே போராட்டம் நடத்தி விட்டாள். ஆனால் அவள் போராட்டம் எப்பொழுதும் அவள் மனதுக்குள் தான். மற்றும் படி கணவன் "என்" என்ற உடனே இவள் எண்ணெய் யாக நிற்பாள்.

இந்த மனதோடு ஒரு வாழ்வு, நியத்தில் ஒரு வாழ்வு என்ற இரட்டை வேஷம் கோமதி அறியாமலே கோமதியிடம் ஒரு வித மன உளைச்சலாகக் கூட ஏற்படாத தியிருந்தது. அதனால் தானோ என்னவோ கோமதி துளசியின் விடயத்தில், துளசியின் சின்னச் சின்ன ஏமாற்றங்களையெல்லாம் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவளாக இருந்தாள். இருந்தாலும் பெரிதாக ஒன்றும் செய்து விட முடியாத நிலையில் துவண்டாள்.

பணை என்ற ஓரே காரணத்துக்காக, சில சின்னச் சின்ன விடயங்களில் கூட தடவைகள் விதிக்கப்பட்டது, அனுமதிகள் மறுக்கப்பட்ட போது, துளசி அப்பா, அம்மாவை மீற முடியாத இயலாமையில் பொங்கி எழுந்து, அழுது ஆர்ப்பரிக்கையில் கோமதியும் அழுதாள். நாங்கள் தமிழ்ப் பணைகள் என்பதையும், பண்பாட்டின் பெருமையையும் விளக்கி அவளைச் சமாதானப்படுத்துகிறோம். ஆனாலும் துளசியின் ரீன் ஏஜ் பரவம் துளசிக் குமட்டுமல்லாமல், துளசியைத் திருப்திப்படுத்த முடியாத கோமதிக்கும் கூட மிகுந்த மன உளைச்சலான, வேதனையான காலகட்டமாகவே இருந்தது.

'அதன் பிரதிபலன்தான் இதுவோ!' துளசி கணவனை வேண்டாம் என்று சொல்வது ஏதோ பழிதீர்க்கும் படலம் போலவே கோமதிக்குத் தோன்றியது.

'கட்டுப்பாடுகளை உடதைத் தெரிய அன்று புதினானைக் குவயதில் அவளுக்கு முடியவில்லை. இன்று இருபத்தி நான்கு வயதில் அவள் அப்பாவை மட்டுமல்ல இந்த சமீகத்தையே பழிவாங்க நின்கை கிறாளோ!'

கோமதியின் சிந்தனை பல விதமாக எண்ணியது. இருபத்தி நான்கு வயதுப் பண்ணைக்கு அடித்தோ, உததைதோ ஒன்றையும் திணிக்க முடியாது. அதுவும் துளசி அப்பா போலவே பிடிவாதக்காரி. அவளிடம் அன்பால் மட்டுந்தான் எதையாவது சாதிக்க முடியும். கோமதிக்கு அது நன்கு தெரியும்.

என்ன செய்யலாம், துளசியை எப்படி வழிக்குக் கொண்டு வரலாம் என்ற யோசனைகளோடே அன்றைய இரவு அமையின்றிய அரைகுறைத் திக்கமும், யோசனை நிறைந்த விழிப்புமாய் அவளுக்குக் கழிந்தது. விடிந்தும் விடியாத பொழுதிலேயே திக்கம் முழுவதும் கலந்தது விட எழுந்து வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். நிறைவு மட்டும் துளசியுடன் எப்படிப் பச்சலாமென்று ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. கணவருக்குக் கூட இன்னும் நிலமையைச் சொல்லவில்லை. சொல்லியிருந்தால் ஒரு குதி குதித்து, ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணி "நல்ல வளர்ப்புத்தான்"

வளர்த்து வசைச் சிருக்கிறாய்" என்று கமோமதியையும் சாதி விட்டு வலேகைக்குப் போயிருப்பார். அவளின் எண்ணம், கணவரின் காதுக்கு விடயம் எட்டாமலே துளசியின் மனத்தை மாற்றி விட வேண்டும் என்பதுதான்.

அவள் நினைவுகளுடன் போராடியபடி இருக்க துளசி எழுந்து சமோம்பல் முறித்துக் கொண்டு வந்தாள். வந்தவள் "அப்பா என்னவாம்" என்றாள்.

"அப்பாக்கு நானொண்டும் சொல்லவேலை. சொன்னால் இப்ப ஒரு பிரளயமெல்லோ நடந்திருக்கும். ஏதோ இண்டகைக்கு நேற்றுத்தான் உனக்கு அப்பாவதைத் தெரியும் போல இரூக்கு உன் ரகளை வி. இதனை என்னென்று அப்பாட்டை நான் சொல்லுறது!" கமோமதி தனது எரிச்சலையும், கமோபத்தையும் வளையில்காட்டாமல் துளசியின் வினாவைக் கவனிப்பதில் தான்.

"அம்மா, இது மறக்கிற விஷயமில்லை. அப்பா குதிப்பார் எண்டதுக்காண்டி முழுப் பிச்சணிக் காயை சமோத்துக்குள்ளை மறக்கவேலாது." துளசி கத்தினாள். "இஞ்சை பார்த்துளசி. இங்கை கத்திறதிலையே, ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணுறதிலையே ஒரு அர்த்தமும் இல்லை. கொஞ்சமாவது யதார்த்தத்தையோசிக்கோணும். கலியாணம் எண்டிறது ஆயிரம் காலத்துப் பயிர். அதை நீ, இப்பிடித்தபிக்கி எறிஞ்சிட்டு வாற விஷயமென்று மட்டும் நின்கை காது. ஏன், அவரூக்கு உனக்கு இடையிலை என்ன பிரச்சனை நடந்தது? இன்னொரு கால அவரோடகை கதைச்சுப்பார்க்கலாந்தானே!" கமோமதி துளசியின் குணம் தெரிந்தவளாய் துளசியை ஆறுதல் படுத்துவதும் விதமாகக் கதைத்தாள்.

"அம்மா, நானும் அவரும் கதைச்சுத்தான் இந்த முடிவுக்கு வந்தனாங்கள். எனக்கும் அவரூக்கும் ஒத்து வராது. என ரகளை இன் ரெஸற்ற வேறே, அவற்றை இன் ரெஸற்ற வேறே. அதுதான்..." துளசி இழுத்தாள்.

"கலியாணம் எண்டு நடந்தால், இரண்டு பரேமும் ஒருத்தரூக்கொருத்தர் விட்டுக் குடுத்து இன் ரெஸற்றுகளை மாதத்தான் வாழ்கோணும். அதை விட்டிட்டு, இதுக்காண்டி ஆரூம் எல்லாததையும் தபிக்கி எறிவினமோ? என்ன ஒரு முட்டாள்தனமான முடிவெடுத்து திருக்கிறாய்?" வினவினாள் கமோமதி.

"பின்னை என்ன உங்களையென்ற மாதிரி என்னையும் வாழச் சொல்லுறீங்களே? நீங்கள் ஆசை ஆசையாப் பிச்ச பரதநாட்டியத்தைய அப்பாக்காண்டி விட்டது போல...! அம்மா, நான் வாழ ஆசைபட்டுறேன். ஆரூக்காண்டியும் என ரகளை ஆசையளவை, கனவுகளை புகைக்க நான் தயாரா இல்லை. ஒருவரூக்கொருவர் விட்டுக் குடுத்துத்தான் வாழ்கோணும் எண்டு பச்சைச்சுக்குச் சொல்லலாம். ஆனால் வாழாற போது அப்பாக்காண்டி நீங்கள் எல்லாததையும் விட்டுக் குடுத்துதிங்கள். உங்களூக்காண்டி அப்பா என்னத்தைய விட்டுத் தந்தவர் எண்டு ஒரு கால சொல்லுங்கோ பாப்பம். எங்கடைய ஆக்கள் ஒருத்தரூக்கொருத்தர் விட்டுக் குடுக்கிறது எண்டு சொன்னால் அதுக்கு அர்த்தம் பொம் பிளையள் எல்லாததையும் விட்டுக் குடுக்கோணும் எண்டிறதுதான். என்னாலைய அது முடியாது." துளசி ஆக்ரோசமாகக் கத்தினாள்.

கமோமதி சில நிமிடங்களுக்கு வாயடைத்துப் போனாள். பிறகு நிலமையை விபரீதமாகப் போகப் போவதை உணர்ந்து கொண்டவளாய் "என்ன செய்விறது துளசி. வாழ்க்கை எண்டால் அப்பிடி இப்பிடித்தான் இருக்கும். பொம் பிளையள் தான் ஒரு மாதிரி சமாளிச்சு, விட்டுக் குடுத்து கெட்டித்தனமா வாழ்கோணும். இஞ்சை பார நான் இருபத்தனைக்கு

வருசமா உன் ரை அப்பாவோடவை வாழலே லயையே?" என்று சமாளிக்கும் வகையில் கததை தாள் .

“அம்மா, நீங்கள் வாழுகிறது ஒரு வாழ்க்கையை! நீங்கள் வாழுகிறீர்களே, அதுக்குப் பரே வாழ்க்கையைண்டு மட்டும் சொல்லாததைங்கோ. திருமணம் எண்ட பரேலலை ஒரு அடிமலை சாசனம் எழுதி, அதுக்கு வாழ்க்கை எண்டு ஒரு பெயர் வைச்சிருக்கிறீர்கள். எனக்குப் பிபிக் காத, எனக்கு சந்தோசம் தராத வாழ்க்கையை நான் வாழோணுமெண்டு ஏன் என்னகைக் கட்டாயப் படுத்துகிறீர்கள்?” மிகவும் எரிச்சலுடன் துள்ளிச் சத்தம் போட்டாள் .

கோமதிக்கு ஒன்று மட்டும் திரிந்தது. பதினாறு வயதில் கததைத் தே துள்ளியின் காதலகைக் கத்தரித்தது போல, இருபத்தி நான்கு வயதில் துள்ளியகைக் கததைத் து வலெவது சூலபமான விடயமல்ல என்பது. கட்டுப்பாடுகள், அதனால் வந்த ஏமாற்றங்கள் மட்டும் என்றில்லாமல், புலம் பெயர் மண்ணின் பல்கலகைக் கழகப் படிப்பும் துள்ளியபுடும் போட்டு எடுத்து திருந்தது.

இனி என்ன நடக்கப் போகிறது, என்ற யோசனையில் கோமதியின் மனம் கவலை கொள்ளத் தொடங்கியது. “மகளை நல்ல இடத்தில் கட்டிக் குடுத்துட்டாய்” என்று வாயாரப் புகழ்ந்தவர்கள் எல்லோரும் இப்போது முன்னால் நீலிக் கண்ணீர் வடித்திட்டு, பின்னால், முகவாய்க் கட்டையைத் தோள் மட்டில் இடித்து “பாரன் நல்ல வளர்ப்பு வளர்த்திருக்கிறா” என்று சொல்லி நயாண்டி பண்ணப் போகிறார்கள், என்ற நினைப்பே கோமதிக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

இனி செய்வதற்கொன்றும் இல்லை. கடகை ஆயுதம் இந்த மனுசன்தான். அப்பாவை எதிர்க்கும் தரையம் துள்ளியிடம் இருந்ததில்லை, என்று நினைத்துக் கொண்டு கோமதி மெளனமாகி விட்டாள் .

ஆனாலும் மாலையில் கணவன் வந்ததும் ஒரு பெரிய பிரளயமே நடக்கப் போகின்றது என்ற பயத்தில் மனதுக்குள் போராடினாள் .

அவர் வலையால் வந்து சாப்பிட்டு முடித்து, ஆறுதலாக அமர்ந்த போதுதான் மெதுவாக விடயத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினாள் .

நெற்றியில் யோசனகைகள் கோடுகளாக, அவர் துள்ளியை அழைத்துப் பசேத் தொடங்கினார் . வழமையான துள்ளல்கள் எதுவும் இன்றி மிகவும் நிதானமாக பிரச்சனகைகைச் சிவிமட்குக் கத் தொடங்கியவர், துள்ளிச் சொல்லச் சொல்ல மெதுமெதுவாகப் பொறுமையை இழக்கத் தொடங்கினார் . அவளது கணவனின் போக்குச் சரியில்லை, என்று கோபப் பட்டார் . செயல்கள் நியாயமற்றவை எனக் கொதித்தார் . துள்ளியின் ஆசகைகுகும், கனவுகுகும் தடயாக இருக்கிறானே என்று வருந்தினார் .

இறுதியில், கோமதியை தான் கீறிய கோட்டிற்குள் வதைத்திருக்கும் அவர், துள்ளி அப்படியொரு கோட்டுக்குள் நிற்கத் தேவையில்லை என்பதை ஆமோதித்தார் .

எல்லாம் பிழகைக் போகின்றது என்பதை உணர்ந்த கோமதி “என்னப்பா, நீங்களும் அவளோடவை சரேந்து பாடுகிறீர்கள்...” என்று தொடங்கிய போது “உனக்கென்ன திரியும். நீ வாயை மட்டிக் கொண்டிரு. எங்கடையிள்ளையை இதுக்கே நாங்கள் இப்பிடி வளர்த்து

வசைச்சிருக்கிறம். அவன் ஆர் எங்கடபிள்ளையிலை இப்பிடி ஆதிக்கம் சலுத்த...”
சீ நினார்.

துளசியிடம் சொன்னார் “உன் ரை முபிவநீ யே எடா. உனக்கு அவனோடவை வாழ்க்கை
சரிவராது எண்டு பட்டால் விட்டிடு. உன்னை என்னத்துக்கு நான் படிக்க
வசைச்சிருக்கிறன். நீ, உன் ரை காலலலை நிக்கோணும் எண்டுதானே! அவசரப்படாமல்
நிதானமா யோசிச்சு எது நல்லது, எது கெட்டது எண்டு நீ யே தீர்மானி. நீ இன்னும்
சின்னப்பிள்ளை இல்லலை” என்றார்.

கோமதியால் அவரது நியாயத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. மனைவிக்கும்,
மகளுக்கும் இடையிலான அவர் பார்வையின் பதேம் அவளை ஆச்சரியப் படுத்தியது.
பிரளயத்தை எதிர்பார்த்த படி காத் திருந்தவள் பசே முடியாமல் நின்றாள்.

□□□□□□□□□□ -2002 பிரசுரம் - ஊடறு 2002

[Post a Comment](#)